

asupra resurselor din România»¹. În România ei au stabilit legătura cu nemții din țară, cu mișcarea legionară și partidul național-creștin². Din informațiile primite, Germania hitleristă a alocat partidului german din România și legionarilor o subvenție de 20 000 000 de mărci (circa 800 000 000 de lei)³. « Dacă expansiunea Germaniei — se arată în raport — are nevoie neapărat de bogățiile imense ale României, trebuie să înțeleagă toate statele că cotropirea României ar fi calea deschisă spre stăpînirea Peninsulei Balcanice și spre Asia»⁴.

Totuși, sfidînd interesele poporului român, Carol al II-lea, în martie 1939, încheie tratatul economic român-german, iar peste un an, guvernul dictaturii militare-fasciste aderă la pactul tripartit.

I. Antonescu recunoștea personal că politica dusă alături de Germania hitleristă a fost străină poporului român; în acest sens cităm din nota dictată de Ion Antonescu directorului de cabinet militar, colonelului Radu Davidescu, asupra conversației avute cu Ribbentrop la 12 februarie 1942: « Am subliniat fără ezitare că la 6 septembrie, cînd am luat conducerea statului, singur și numai cu sprijinul d-lui Mihai Antonescu, am declarat, fără a întreba poporul, că politica ce trebuie s-o duc este alături de Axă; că este exemplu unic în istoria popoarelor ca doi oameni îndrăzneți să declare deschis și să cheme poporul să lucreze într-o politică care era natural să pară odioasă... Deciseseam să fac o politică de colaborare și amicitie, pe cînd imensa masă a poporului nutrea acum, natural, sentimente contrarii și purta ură asupra aceluiași popor»⁵. Același lucru îl arăta Ion Antonescu și în declarația sa, dată la 6 ianuarie 1946, în fața tribunalului militar internațional de la Nürenberg. În declarație el afirmă că « în tot timpul cît am fost la guvern în România am făcut politică de întărire a legăturilor cu Germania și m-am folosit de ajutorul ei la instruirea și reînarmarea armatei române. În acest scop eu de cîteva ori m-am întilnit cu Hitler»⁶. În iunie 1941, Antonescu tîrăște România, alături de Germania hitleristă, în război împotriva Uniunii Sovietice.

« În aceste clipe grele pentru țară și popor, partidul comunist a fost acela care a organizat lupta maselor împotriva dictaturii militare-fasciste și a războiului antisovietic»⁷. Paralel cu organizarea luptei maselor populare din țară, Partidul Comunist a desfășurat o vastă activitate de lămurire pe front, îndemnînd pe ostașii români să se predea Armatei Sovietice, să se constituie în detașamente de partizani sau să dezerteze. De asemenea, victoriile armatelor sovietice din regiunea Volgăi (februarie 1943), din zona Kursk (vara anului 1943), ca și atingerea graniței sovieto-române de către trupele sovietice în martie 1944, au provocat derută în cadrul comandamentelor germane. « Creșteau nemulțumirea și revolta maselor populare, se accentua starea de spirit antihitleristă în armată, sporeau deruta și panica în rîndurile întregii reacțiuni, se adîncea neconținut criza politică a regimului antonescian»⁸.

¹ *Ibidem*, f. 37.

² *Ibidem*, f. 36.

³ *Ibidem*, f. 36—37.

⁴ *Ibidem*, f. 53 (raportul din 5 ianuarie 1939).

⁵ *Procesul marii trădări naționale*, București, Ed. « Eminescu » 1946, p. 13.

⁶ *Нюрнбергский процесс*, t. II, Moscova, 1958, p. 685.

⁷ G. h. Gheorghiu-Dej, *A XV-a aniversare a eliberării României de sub jugul fascist*, în *Articole și cuvîntări. 1959—1961*, București, Edit. politică, 1961, p. 7.

⁸ G. h. Gheorghiu-Dej, *A XX-a aniversare a eliberării României de sub jugul fascist*, București, Edit. politică, 1964, p. 8.